

PESTI PÁTER
RÁDIÓBESZÉDEI

- I. SZENT LÁSZLÓ ÜNNEPÉN
II. NEMZETI ÜNNEPEINK

1979

KISS —LAPOK

8. szám

BUENOS AIRES

SIN VALOR COMEBCIAL

ESTI ESTER
RADIOBREVES

I. Szent László emlékének
II. Nemzeti ünnepének

E FÜZET TARTALMA

szabadon közölhető — az előírt hivatkozás
betartásával.

Hecho el depósito que establece la Ley 11.723
Libro de Edición Argentina

Se terminó de imprimir el día 5 de noviembre
de 1979 en la Editorial Gráfica QUILMES,
San Mauro 406, Quilmes O., Prov. de Bs. As.

I. RÁDIÓBESZÉD SZENT LÁSZLÓ ÜNNEPÉN

Buenos Aires — 1978 jun. 27.

Tárgy: Az ezerév körüli történelmi
események Magyarországon
— és azok kiértékelése.

Szent László, akiről ma, ünnepe alkalmából, emlékezni akarunk: szülöttje és áldozta volt azoknak a tragikus eseményeknek, melyek az ezredik év körül játszódtak le a magyar földön. Azután pedig: a nemzet gondviselés-szerű hőse lett, abban az új megváltozott helyzetben, mely a végletekig kritikus, és sordöntő volt, a magyarság további fennmaradása szempontjából — és amelyet pont azok az ezredik év körüli átalakulások okoztak és készítettek elő.

Hogy pedig kellően meg tudjuk Ítélni azt az új politikai és társadalmi helyzetet, melyben Szent Lászlónak és apjának Bélának cselekednie kellett — és így kellően föl tudjuk értékelni mindkettőjük sordsöntő fontosságát abban a szerepben, melyre a gondviselés őket hívta — a magyar nép lét vagy nem lét kérdésében — röviden, de kellő méretek közt át kell gondolnunk az ezredik év körül lefolyt eseményeket.

Bevezetőül annyit, hogy Szent László a tizenharmadik uralkodó volt a magyar nemzet élén — számítva Árpádtól — akinek uralkodóvá választása jelentette a Magyar Nemzet megszületését, nyolcszázkilencvenben — melyet akkor tíz törzs, helyesebben tíz nép nagy-családjai alkottak. Ez az ősi Alkotmányunk a Vérszerződéssel jött létre — és azzal lett megpecsételve — mint a Magyar Nemzet Törzs-szövetségének Alkotmánya.

Azok a szörnyű földrengések, melyeket az ezredik év körüli politikai és társadalmi átalakítások jelentettek, alapjaiban rendítették meg a magyar nemzet létét — és mindent kiforgattak eredeti helyéből — elsősorban a Törzs-szövetségi Alkotmányt — és annak következtében az egész magyarság életét. Vagyis: ez ezredik év körüli átalakítások egy **totalis** forradalmat és frontális **háborút** jelentettek a Magyar Törzs-szövetségi Alkotmánnyal szemben — melyet azután sikerült is lerombolni: irgalmatlan vérontás és ősi nemzeti értékeink soha föl nem mérhető pusztítása közepette... — Mindennek tragikus következményeit az egész magyar történelmen keresztül tapasztaltuk — egészen a mai napig.

A Törzs-szövetségi Alkotmány volt ugyanis:

— *melynek révén megszületett a Magyar Nemzet* —

- *melynek alapján Hazát szereztünk* —
- *melynek alapján hiánytalanul megőriztük, több mint száz éven keresztül, összes megszerzett területeinket, hatásosan távoltartva határainktól ádáz ellenségeinket* —
- *mely így hatásosan biztosította népességünk és gazdaságunk állandó gyarapodását* —
- *és mely — pont ezen Alkotmányunk rendkívüli bölcsessége révén — olyan csodálatraméltó politikai és társadalmi békét biztosított a nemzett összességének, amelyet abban az időben Európa egyetlen népe sem ismert.*

Ez volt az az Alkotmány tehát, melyet mindenképen le kellett rombolni és meg kellett semmisíteni...

Nagyon fontos tehát, hogy világosan kijelentsük, és jól kihangsúlyozzuk, hogy az ezredik év körüli nagy átalakítások: kizárólagosan és alapvetően politikai és társadalmi jellegűek voltak — vagyis semmi közük nem volt bármilyen vallási kérdéshez. Mint lehetne pl. egy erőszakos vallás-csere problémája — ahogy azt nagyon tévesen, és az igazság fölmérhetetlen kárára, még magyar történezeink is ecsetelni szokták.

Ugyanis: a magyarság nagy része — abban az időben — már keresztény volt, és ki tudja mióta. .. De persze nem szabad egy pilla-

natra sem szem elől téveszteni, hogy a magyarság akkor, az uralkodóházzal együtt, a bizánci vagy keleti szertartás keretében élte keresztény mindennapját. Es ez a helyzet általános maradt egészen 1150-ig — amikor is megindult egy lassú átmenet a római szertartás keretébe — mely befejezést nyert 1250 körül, vagyis a Tatárjárás után.

Mindennek tényeiről, okairól, körülményeiről: majd egy másik előadás keretében fogok beszámolni.

A jelen pillanatban a fontos az, hogy jól értsük meg, mi szerint: minden igyekezet, mely vallási problémákat akar keverni az ezredik év szomorú eseményeibe, hogy azokat megmagyarázza, kimentse vagy igazolja — azt csakis azzal a szándékkal teszi, hogy:

- elködösítse a magyarság szeme előtt a történelmi tények nyers valóságát —
- hogy kendőzze és elrejtse azok igazi, véres arcukat és tragikus súlyosságát —
- és hogy senki soha ne keresse, és így soha föl ne fedezhesse a szándékok valódi eredetét és céljait.. .

Vagyis: az ilyen beállítás — eleve és evidens módon — csakis idegen és ellenséges sugallatnak lehet szülte: a tetteseké...

Elsősorban és alapvetően: a germán terjeszkedési és nagyhatalmi politikából fakad — melyet azután ügyesen folytattak és szor-

galmasan ápoltak és szépítettek a betelepült német szerzetesek. . .

Azok a latin szertartású szerzetesek, akik — 1150 és 1250 között — mindig számosabban telepedtek a bizánci szertartású magyar szerzetesek közé, majd mind kizárólagosabban foglalták el azok mindinkább megüresedő helyét, az ország magyar kolostoraiban...

Ennek az lett a következménye, hogy ettől kezdve a német szerzetesek mind teljesebb és kizárólagosabb hatalomra jutottak a volt magyar kolostorokban található, és az előző korokból származó, mindenféle kéziratok fölött — akármilyen nyelven voltak is írva. . . Képzhetjük, hogy a korlátlan lehetőséggel milyen örömmel és fúriával éltek...! És mi mást akarhattak — mint jó németek és jó nyugati szerzetesek — mint megsemmisíteni mindent, ami magyar eredetű, magyar érdekű, vagy keleti szertartású volt...

Senkinek abban az időben eszébe sem jutott, hogy keseregjen a fölött, hogy idők múltán elpusztultak holmi ócska, régi írárok vagy könyvek — vagy, hogy azok lapjait esetleg, letisztítva, új írásokra használták föl... Ember nem képes ésszel fölmérni azt a rengeteg és ősi kultur-kincset, mely ilyen módon a nemzet számára örökre megsemmisült...

S közben megkezdődött pozitív téren is a magyar értelmiség, a magyar mentalitás

formálása. Ez akkoriban csaknem kizárólag a szerzetes-növendékeket jelentette. A német betelepült szerzetesek tanítottak ettől kezdve mindent: latin írás — olvasást, vallást — de történelmet is... Természetesen: mindig mindent a kegyeletes és szent német érdekek szellemében... Így kapták meg az alázatos, hithű és engedelmes szellemre nevelt magyar szerzetes ifjak a magyar műltről és az ezredik év eseményeiről is — és főképen arról — a gondosan kiépitgetett és kifésztetett képet és leírást... Mely úgy keverve és szépítve lett szent és vallási elemekkel hogy ember legyen, aki azokat szét tudja bogozni... Különben is hozzányúlni mindehhez kritikus szellemmel és újból építeni akarni mindent, keresve a valóságot: lázadást jelentene — a kereszténység árulását — és mindenek fölött kacérkodást a pogánysággal...! És engedelmisség hiányát a följebbvalókkal és a szent hagyományokkal szemben...! Így alakítottak ki egy abszolút uralkodó fölfogást a német szerzetesek magyar vonalon — s ez egyházi vonalon még ma is fönn áll, sőt civil vonalon is... Ebben az időben és ebben a szellemenben születtek és íródtak gestáink is — mind, ami csak létezik...

Mindebben nincs semmi rendkívüli: hiszen minden kolonizálás esetén ez így történt és történik... A szomorú csak az, hogy mi magyarok még mindig csak ott tartunk... Hogy

t. i. még mindig nem emancipálódtunk a germán szellemi kolonizáció alól — amikor ilyesmin ma már... még a négerék is túljutottak.

Vagyis így az a visszás helyzet állt elő — és áll fönn még ma is — hogy örököltünk az ezredik év eseményeire vonatkozólag, és főképen arra — mint egyetlen és hiteles történelmi képet — egy a germán terjeszkedési és nagyhatalmi törekvés által inspirált, és a betelepült német szerzetesek által ügyesen kiépitett és kifésztetett történelmi verziót — melyet agyafúrt módon, egyházi díszbe öltöztetve és tömjénfüsttel illatosítva-ködösítve — sikerült a magyar történelmi szemlélet alapjává építeni — megvédeni — és hosszú évszázadokon át diadalmasan fönn tartani — mint szent és sérthetetlen "magyar" történelem-szemléletet...! Még ma is!!! És pedig — ismétlem — a legsorsdöntőbb történelmi korra, és a legalapvetőbb történelem-szemléletünkre vonatkozólag!!!

Mindennek pedig azért kellett így történnie, hogy:

— soha senki ne merje keresni és kutatni —
— következésképp soha senki föl ne fedezze —
— és így soha senki ne merje leírni vagy kimondani az ezredik év eseményeinek valódi történelmi tényét és arculatát — és a mögöttük megbújó szándékokat és azok eredetét...

El kell ismerni, hogy ez a verzió: határozottan mestermű! — A legravaszabb ügyességgel lett kiagyalva — legendásan csodaszéppé lett ékesítve — és ezerszeresen szentté és sérthetetlené lett álcázva...!

Annyira, hogy ha valaki azzal a szándékkal bátorkodna hozzányúlni, hogy a józan ész és a józan kritika szemüvegén keresztül vizsgálat alá vegye — azt azonnal szentségtörőnek és a kereszténység árulójának fogják bélyegezni... Még ma is! És nem a germán törekvések és ártások fölfedezőjének...!

Igaz, hogy ebben a tömjénosztó elbájtolt és elkábult és épp azért vigyázatlan magyar történetírók is segítettek, akiknek szorgos közreműködésével sikerült ebből a legnagyobb nemzeti tragédiánkból olyan apoteozist összehordani és kiépíteni a századok folyamán, amilyenek az egész magyar történelemben nincs mása...

Persze ebben sem hiányzott sohasem a magyar életben mindig jelenlevő és szorgoskodó német elem bábáskodása, akikkel a végletekig telítve volt állandóan egyházi és civil életünk. S akik a világ minden kincséért meg nem engedték volna a változást, a józan magyar történelmi kritika érvényre jutását az ezredik év eseményei fölött — a fölött a kritikus történelmi kor fölött... Gondosan, ügyesen és féltékenyen vigyáztak és őrködtek — és szorgalmasan igyekeztek

szépíteni és mind nagyobbá építeni azt a komplexumot, hogy az valóban a magyar elmék és a magyar történeim komplexuma és tabuja legyen egyszer s mindenkorra...

És az is lett — és még ma is ott topogunk érthetetlenül és értetlenül...

* * *

Mindezek után van egy ajánlatom: próbáljunk ez egyszer olyan szemszöggel közeledni a tényekhez, melynek az a természete, hogy eleve exorcizálja a szándékos ferdítéseknek minden lehetőségét.

Jézus Urunk azt mondja az Evangéliumban: Gyümölcseről ismeritek meg a fát... Tegyük föl tehát a döntő kérdést: Valójában milyen gyümölcsei, milyen konkrét eredményei és következményei voltak az ezredik év körüli eseményeknek? A nyers és minden alakítgatás nélküli válaszokból ki fog világlni evidens és kétségtelen módon, hogy: mi volt az, amit kerestek és elérni akartak, és el is értek az érdekelt tettesek — és épp azért: milyen és honnan induló szándékok mozgatták az ezredik év körüli nagy átalakításokat...

Lássuk tehát!

ELSŐ PONT:

Világos és - nyilvánvaló, hogy igyekeztek eltávolítani az élők sorából az Árpád-ház valamennyi férfi tagját — hogy így egyszer

s mindenkorra megfosszák a magyar nemzetet ősi, eredeti, nemzeti főitől, akiket a magyar nép teljessége mint Istentől nekik rendelt és karizmatikus családnak tartott.

Ez a szándék teljesen evidensnek bizonyul: ugyanis az Arpádház kiirtása megtörtént! És pedig olyan gonoszsággal, cselszövésekkel és kitartással, hogy arra nincsen szó és nincsen fogalom! Hiszen elsegítették az élők világából még a németféleségű Szent István király egyetlen fiát is...!

MÁSODIK PONT:

Világos és nyilvánvaló, hogy igyekeztek eltávolítani az élők soraiból a törzsek, ül. a szövetséges nép-családok vezető fejeit — hogy így megfosszák egyszer s mindenkorra a szövetséges törzseket természetes és eredeti népi vezetőiktől — következésképp megfosszák őket minden szervezetségtől vagy szervezési lehetőségtől, s így mint pásztor nélküli nyáj könnyű prédája legyen idegen elnyomóinak — és végül, és kiváltképpen, hogy megfosszák őket így attól a győzhetetlen turáni haditechnikától, mellyel mindig meg tudták védeni magukat és földjeiket akár védekező akár támadóhadjárataikban...

Ez a szándék is teljesen evidensnek bizonyul: ugyanis a törzs-vezetők kiirtása megtörtént... Teljesen, vagy majdnem teljesen? Soha nem fogjuk megtudni ennek az irtó

hadjáratnak véresen szomorú eredményét, mert a híradások — érthető okokból — nem részletezik a kérdést...

HARMADIK PONT:

Világos és nyilvánvaló, hogy igyekeztek leigázni, jobban mondva igába hajtani, a magyarság egész népességét az idegenfeudális nagyurak lábai alá...

Ez a szándék is teljesen evidensnek bizonyult: ugyanis igába hajtották az összmagyarság széles rétegeit, kivétel nélkül. A Magyar Nemzet szövetséges népeinek vagy nagycsaládjainak eddig szabad polgáraiból jobbagyokat csináltak — ami egyértékű a semmi joggal nem rendelkező rabszolgával... Így lett, az ezredik év eseményeinek következtében, a szabad Magyar Nemzet egésze — senkinek nem szolgálja — a német feudális uraknak, vagyis a magyar-irtó hadjáratok győzelmes tiszteinek: jobbagya, rabszolgája...

NEGYEDIK PONT:

Világos és nyilvánvaló, hogy — mindezek után — keresték, szétszórva és összekeverve a törzsi nagy-családok lakóit: lerombolni és megsemmisíteni a Magyar Nemzet Törzsszövetségének őseredeti, népi valóságát...

Éspedig azért, hogy-

- eltűnjön fizikailag és teljesen a Nemzetnek ez a tényleges népi valósága —
- hogy eltűnjön, következésképpen, faji gyö-

hereinek tudata és ismerete, és így ősi származásának emlékezete —

— hogy így minél hamarabb elfelejtse ősi kultúráját, nyelvét, írását, népi művészetét, mindent... a középkori jobbágsors és a baromian embertelen dolgoztatás, elnyomás és kizsárolás súlya alatt...

— és hogy végül — a nemzeti öntudat kihalása után — minél könnyebben és gyorsabban beolvadjon a dolgozó nép a Szent Német-Római Birodalom germán népei közé, mint alázatos gyarmat, a kolonizálásra kiküldött katona-feudális urak germán csizmáinak biztos nyomása alatt...

Ez a szándék is teljesen evidensnek bizonyult: ugyanis teljesen szétrombolták és megsemmisítették — rövid, nem is egészen egy emberöltő alatt — a magyar népi nagycsaládokat, mint olyanokat... Ezen a téren olyan tökéletes munkát végeztek a németek, hogy rövid idő múltán — nem is beszélve máról — még nyomait sem lehetett találni az eredeti törzsi közösségeknek vagy azok öntudatának és emlékezetének...

Sőt, a "magyar" népi nagy-család is, mely szervezte és vezette az egész nemzetét alakulást, és a nemzet egészének a nevét adta: teljesen eltűnt mint olyan... Sem tagjait, sem nyomait nem lehet többé sehol megtalálni a magyarság tömegeiben, sem tudata nem létezik senkiben...

... Valóban tökéletes munka volt! ördögien tökéletes! — Ugyanakkor ugyanis, Németországban: érintetlenül fönmaradt valamennyi népi törzs — főivel és nemesi családjaival mint olyanokkal együtt — egészen a mai napig. — Németország ugyanis ezeknek az eredeti törzseknek a szövetséges köztársasága ma is: "Bundesrepublik...!"

Csak Magyarországon kellett — csak Magyarországon volt szükséges "fönmaradásunk érdekében", ahogy azt olyan elemista ostobassággal ismétli minden történészünk, ma is, érthetetlenül, kritika nélkül és minden körülmények nélkül a népek életében — ismétlem: csak Magyarországon volt szükséges szétszórni a törzsi nép-családokat...! — Igen: hogy így előkészítsék az egész Nemzet biztos eltűnését...!

A négy pont után egyetlen záró-szó vagy megjegyzés lehetséges: Szavát csak az emelheti föl az ezredik évi események másfajta kiértékelése terén, aki a négy pont tényeit meg tudja cáfolni vagy kérdőjelezni. ..

* * *

Ez az igazság tehát — és ez volt a valószínű helyzet, melyben az országot hagyták az ezredik év körüli nagy átalakítások... Minderre rávágta a végső kalapácsütést Szent István király halála, amikor is lecsukta szemét az utolsó Árpád-házi magyar király...

Legalább is ahogy azt a németek akkor gondolták...

Ha akkor, azokban a tragikus években, a nagyszerű német terv simán tovább tud folytatódni, nem ütközve semmi komolyabb akadályba — vagyis ha nem vág le az égből, mint egy váratlan és mindent szétzúzó csoda, az Isten villámcsapása a terv fölé — vagyis nem jó egy Istentől küldött megváltó a magyar nemzet számára: akkor a magyar nemzet, mint olyan, rövid időn belül nyomtalanul eltűnik a környező népek tengerében, eltűnik a történelem színpadjáról, beolvadva környezetébe . . . Pontosan úgy, ahogy az történt, röviddel előttünk a nagy avar birodalom, népességének egészével... és másokkal...

Azonban a csoda megtörtént. . .

Az 1030-as évek körül három fiú bujdosott ki a magyar földről, a legnagyobb titokban. Lengyelországba menekültek a biztos halál elől. . . Vászolynak, a germán Arpád-irtó cselszövések utolsó véres áldozatának voltak a fiai...

Kint, az idő haladtával, erős, harcokban edzett és gyakorlott férfiakká nőttek. — És 1047-ben a lángokban és vérben vergődő ország magyar elemei — titkos küldöttséggel — hazahívták őket. Kettő közülük, Endre és Béla, visszatértek az országba: hadsereggel — hogy kisöpörjék a cselszövéket és az ország-veszejtőket...

Ennek a két férfiúnak a véréből kapott a Magyar Nemzet — még kétszázötven évig -*magyar királyokat: akarizmatikusnak tartott Arpád családjából. Es ez volt — csakis ez volt — mely megmentette az országot és a Magyar Nemzetet a biztos eltűnéstől... Hiszen még fiatal Nemzet voltunk akkor, és könnyen elboríthatnak volna bennünket az ellenségtől készített, vágyva-vágyott és gondosan szított véres fölfordulás hullámai...

Most és itt vagyunk abban a helyzetben, hogy valóban ki tudjuk értékelni Szent Lászlónak és apjának Bélának az Istentől szánt, különleges hivatását, és óriási, nemzetmentő fontosságát.

Ahikor ugyanis a németek látták, hogy maradt férfiú Arpád véréből, s azok visszatértek Magyarországra — s így veszélyben van a jól kiépített német terv: egy gigantikus méretű, halálos csapásra szánták el magukat. Hatalmas, mindeneket megmozdító szervezés indult meg a Szent Német-Római Birodalomban . . . Ugyanúgy mint 907-ben, amikor látták, hogy a magyar nemzet, Arpád vezetése alatt Hazát foglalt és véglegesen megtelepedett a Kárpát-medencében...

A Birodalom népességéből egy soha nem látott, óriási hadsereget indítottak útnak: szárazföldön és a Dunán ... Azonban Béla és újból életre lelkesedett magyarjai várták őket... És a régi, magyar hadászati taktikát

követve: olyan megsemmisítő csapást mértek a németekre, hogy a kiüresített országrészek földjeit az egyszerű katonák és a püspökök-nemesek holttesteit takarták el a nap fényes orcája előtt... A császárt is csak nagynehezen tudták kimenteni az országból...

A németeknek sokáig nem volt kedvük a magyar határokhoz közeledni... És jó ideig a magyar királyok sem keresték a német házasságokat. ..

Béla — fizikailag és katonailag — megmentette az országot és a Magyar Nemzetet!

Ezzel megteremtette a lehetőséget, hogy kellő és nyugodt idő álljon rendelkezésre a nehezebbik munka elvégzésére: meggyógyítani a magyar nemzet ezer sebből vérző testét-lelkét...

Arra ugyanis már nem volt sémi lehetőség, hogy minden visszatérjen a régi kerékvágásba — ahogy az annakelőtte volt — s ahogy azt vágyta-sóvárogtá a szenvedő magyar társadalom egésze... Ugyanis a magyarság faji, nagy-családi, vezetői és kulturális értékeiből majdnem minden elveszett a vér és lángtengerben — nyomtalanul, örökre. .. Azokban a viharos-tragikus ezredévi átalakulásokban. ..

Csak egyetlen lehetőség állt fön: életben maradni mindenáron — és újból kezdeni a harcot: elidulva az egyedül létező, jelen, nehéz állapotból, remélve hogy majd idővel

elérkezik mindenkinek szebb jövője, és ismét szabad és nagy lesz a magyar nemzet népességének teljes egésze. ..

Borzasztó nehéz volt ez a föladat... Megértetni gyakorlatilag és elfogadtatni mindezt a megalázott és szenvedő magyar jobbágy tömegekkel — amikor olyan friss volt még a nem is oly régi szabadság emléke. ..

Ennek a kemény föladatnak oroszlánrésze Szent Lászlóra várt — isteni küldetéssel és karizmával... És László teljesítette a föladatot... Itt és most nincs idő és hely ecsetelni mindezt. Nem is ez volt a szándékom. De nem is olyan sürgető. Hiszen mindannyian ismerjük őt és tetteit — a magyar történelem legszínesebb és leg-legendásabb lapjairól...

László király mindent elkövetett, hogy megkönnyítse minden magyar hátán a súlyos terheket:

- törvények hozásával és személyes közbelépésével, ha kellett
- vigasztalva járt népe között, mindig elől lépkedve példaadásával és önfeláldozásával —
- mennydörögve súlytott, ha bajt és igazságtalanságot látott.

Bálványa lett népének: nagy — erős — és tüzes volt mint a mindent elsőpró orkán. Kedves, önfeláldozó és figyelmes, mint a gyermeke fejét simogató édesapa. Imádságos, szerény és csodatevő.

Így érte el a lehetetlent:

- megbékéltetni és megvigasztalni a háborgó, megalázott magyar nemzetet, a magyar tömegeket —
- munkára serkenteni a kedvetlen, lelakált magyar karokat—
- életörömet csiholni a jobbágysorsban is életútra induló fiakban és családokban—
- és mindenén keresztül bizva-bizni a szebb, ... jövőben, harcolni érte, menni feléje nyílt szemekkel — mert el fog jönni. .. !

Hitet és reményt gyújtott a magyarság szívében: kicsinyekben és nagyokban — jobbágyokban és tudósokban — hogy dolgozzanak és meg ne álljanak — mert a szebb jövő el fog jönni! Biztosan el fog jönni! A magyar nép ismét, magára fog találni — szabadságban és békében — újból fölfedezve és visszaépítve régi nagy mi-voltát, . . ! A semmiből — de az Isten szent akaratából...;

Hiszen, ha az Úristen, a legreménytelenebb állapotból is megmentette magyar népét — azt csakis azért tette, mert még valami nagyot akar vele, még valami nagyon szépet és nagyot rejteget számára a jövőben...

Ezért van tehát az, hogy "megfogyva bár, de törve nem" él és küzd a Magyar Nemzet — még ma is, "annyi vész és annyi baj után" — a történelem színterén.

II. RÁDIÓ-BESZÉD OKTÓBER HATODIKÁRA.

Buenos Aires —1973 okt 6.

TÁRGY: MAGYAR NEMZETI ÜNNEPEINK

Ma, október 6.-án, arról emlékezik meg a magyarság, hogy a múlt század egy szabadságharci kísérlete nem sikerült — vérbefulladt. És a fegyverletétel tizenhárom tisztjét az osztrák császárság kivégeztette...

Szép és kegyeletes dolog megemlékezni a 13 hős vértanúról, megállni egy pillanatra a mindennapi rohanásban, és példájukon buzdulni. A kérdés azonban, melyet mai elmélkedésemben elétek akarok tární és meg akarok vitatni, nem az, hogy megérdemlik-e ezek a hős vértanúk ezt a megemlékezést — mert minden bizonnyal megérdemlik — és sokan mások is megérdemlik a magyar történelem nagyjai közül... Ebben teljesen egyetértünk...

Azonban én ezzel a mai megemlékezéssel kapcsolatban egészen más szempontból akarom elétek állítani a problémát: egyszerűen vegyük vizsgálat alá, hogy milyen nemzeti ünnepeink vannak nekünk magyaroknak — a magyar nemzetnek — s hogy milyen lélek-tani hatással vannak ezek az ünnepek reánk: a nemzetre, a magyarságra.

Mert nem lehet — nem szabad — a véletlenre hagyni, hogy milyen ünnepeink legyenek. Hiszen nagyon fontos lélektani tényezőt alkotnak az ünnepek a nemzet életében. Kell tehát, hogy valami ész-szerűség és fontossági mérték legyen az alap: ezeknek az ünnepeknek a kiválasztásában és összeállításában.

Emigrációs életünk jelen fejlődési állapota nagyon alkalmas erre a revízióra minden szempontból — nemzeti ünnepeink kérdésének a fölvetése és megvitatása szempontjából is. Ugyanis mi emigránsok kezdjük hazánkat — népünket — történelmünket — szokásainkat — és mindazt, ami magyarságunkat illeti: bizonyos értelemben fölülről, kívülről szemlélni... Kialakult bennünk egy bizonyos távlati szemlélet — de még egyenlőre jó és egészséges értelemben, legalább is sokunkban. Mely rendkívül hasznos és termékeny lehet a magyar újjáépítés szempontjából — sőt még az otthoniakra való egészséges hatás szempontjából is.

Mindennek következtében — és sok új tanulmányozásunk értelmében — kezdünk kritikát gyakorolni nemzeti életünk egésze fölött — a magyar történelem egésze fölött — kezdjük elemezni a multat — mindazt amit nekünk tanítottak, vagy nem tanítottak — keressük mindenben, mi volt a jó és helyes, és mi nem — és végül: hogyan is

kellene a jövőt helyesebben, okosabban és jobban alakítani és építeni... Mindig a magyarság érdekét tartva szem előtt — és semmi mást...

Emigrációnk egy jó része eljutott így oda, hogy kezdi ledobni nagáról lassankint azt a hamis, beteg és öngyilkos kényszerzubbonyt, melyet ezeréves idegen uralkodó osztályunk és sokszázéves idegen uralkodóink mindig idegen-érdekűen reánk raktak: gondolkodás-módunkra, ítéletünkre, történelem-szemléletünkre, szokásainkra — egyszóval lelkünkre... Mert sajnos ez volt a helyzet. Mindez azután belekerült tankönyveinkbe, irodalmunkba, költészetünkbe — lelki világunk legmélyébe — s lett szent és sértetetlen hagyomány, melyet levetni szentségtörést jelentene. És így úgy hatott mindez reánk mint szellemi és lelki kényszer zubbony és bénító erő, elterpeszkedve a magyar nemzet lelkében, akaratában... tele halálos méreggel és mérgezéssel — a magyarság legvitálisabb erői és érdekei ellen.

Az ünnepek — a nemzet ünnepei elsősorban — egyik összetevőjét képezik annak, amit nemzeti kultúrpolitikának szokás nevezni — élő történelem-szemléletnek — amelyben emigrációnk végre magára-ébredt és roham-léptekkel halad előre, összorított fogakkal, egy tappodtat sem engedve — levetve az ezeréves bódulatot és az ezeréves fejnél-

küliséget a magyarság maga-életében... Mert ezeréve csak idegen fejei voltak magyarságnak, akik nem neki és nem az ő érdekében gondolkodtak a magyar élet felől...

Ma ezen a fontos területen, a nemzeti ünnepek területén, akarok pár alapvető gondolatot leszögezni, megvilágítani számotokra. Hozzájárulni így a magyar lélek, a magyar történelem-szemlélet újjáépítéséhez — s ennek révén a magyar jövő újjáépítéséhez. Mert a **történelem újjászületése mindig a lelkek újjászületéséből indul el.**

* * *

Az ünnepek fontosak az ember életében. Ha azok ünnepek. Azokból lélegzi be az ember érzelmi világába — sőt tudatvilágába is nagyrészt — az ünnepelt dolog jelentőségét és fontosságát.

A nemzet ünnepnapjai is nagyon fontosak tehát. Azokból lélegzi be a nemzet aprajagyja érzelmi világába — sőt igen nagyrészt tudatvilágába is — az ünnepelt dolog jelentését és fontosságát. Az ünnepek faragják, alakítják a nemzet gondolatvilágát, érzésvilágát, lelkületét nemzete mi-voltáról, hivatásáról és élni-akarájáról. Az ünneplés jobban és mélyebben hat tudatalatti világunkra — mely melegágya minden öntudatunknak, lelkesedésünknek és lendületünknek — mint a tanulás. Mert az ünneplés,

színekkel, érzelmekkel, közösségi-élményekkel tele tanulás és töltekezés...

Ezért van az, hogy minden nemzet vigyáz, hogy milyen ünnepei legyenek és hogyan kell azt megünnepelni. És milyen okosan járnak el valamennyien e téren — még a legfiatalabb nemzetek is — vagy akár a frissensült néger államok is.

Mindezek után vegyünk jól szemügyre a magyar nemzeti ünnepeket, azok megünnepelését és lélektani hatását.

Itt van mindjárt a mai megemlékezés — melyet egybe kell fognunk a március 15-i "nemzeti ünneppel". A kettő ugyanis egy eseményre vonatkozik, tehát tartalmilag és történelmileg egy egységet alkot. Nagyon őszintén és durván — de a teljes igazság keretén belül — kifejezve: a rosszul végződött és elvesztett szabadságharc kezdetének és végének a megemlékezése ez a két ünnep... Lélektanilag kielemezve: mind a kettő levezető... A március 15-e ünneplés lehetett kifelé hangoskodó, petárdás, nemzetiszalagos, lelkes szótömeg — de mindenki tudta már belsejében, érzelmi világa tele volt már azzal, hogy a lelkes indulás vérbefulladt aztán... nem sikerült... Talán ezért is volt olyan hangoskodó fellengzős, mert azt a tikos veszteség-érzést akartuk takarni a sok külsőséggel... mert pozitív belső tartalma igen kevés volt... Október 6.-a pedig a maga szo-

morú külsőségeivel, gyász-szalagjaival és szinpad-diszleteivel csak betetőzte ezt a kezdetől fogva szorongó ünneplést, megemlékezést... Minden volt ez csak nem öntudatot és erőt és biztonságérzetet és élni-akarást sugárzó ünneplés. Letargia volt...

Marad még egy ünnep: Szent István napja. Ez az ünnep, ha tartalmilag teljesen helytálló és pozitív volna is — a megünneplés szempontjából tekintve teljesen negatív volt. Először is a nyári szünidő idejére esett, amikor semmiféle gyermek vagy ifjúsági megmozdulás nem volt szervezhető. Azonkívül megmaradt teljesen egyházi, katolikus keretben, mert erősen kihangsúlyozva egy szentnek az ünnepe volt — maga a megünneplés pedig nem is annyira a személyen vagy annak jelentőségén, hanem a szent jobbon volt... egy körmenet volt templomból-templomba. Végül ezen a körmeneten csak az tudott részt venni, aki tudott annyi pénzt összegyűjteni, hogy talán egyszer életében föl tudott utazni Budapestre, hogy a körmeneten ott lehessen, az utcajárdán némán bámulva... Nyilván ezt sem lehet semmiképen: átfogó, a nemzetet formáló, pozitív nemzeti ünnepnek vagy ünneplésnek nevezni... Semmiképen nem!

Érezzük, látjuk Testvéreim, hogy egy kicsi kis elemzés után is, milyen vákuum keletkezett — milyen űr volt nemzeti ünnepeink

terén?... Nem volt és nincs igazi nemzeti ünnepünk.

Ugyanakkor milyen okosak és ügyesek a többi népek e téren. Itt Argentínában pl. ahol saját szemünkkel láthatjuk és tapasztalhatjuk — gyermekeinkben főképpen — hogy hogyan alakítják és asszimilálják lelküket-szívüket ezek a pozitív nemzeti ünnepek! Jómagam az iskolában látom, hogyan készülnek hetekkel előre az osztályok programjában, hogyan örülnek könnyeznek a meghatódástól és lelkesedéstől s aztán magának az ünnepnek az a diadalmas előkészítése...! Ott van május 25-e a függetlenségi harc indulásának a megemlékezése... csak meg kell nézni mennyi színnel, apró részletességek szíva a lelkesedést magába kicsi sereg! S aztán maga a Függetlenségi ünnep a maga erő-bemutatásával, a katonai parádéval és annak minden vonalon való közvetítésével... Ott a "dia de la raza" vagy a hispanidad megünneplése, milyen kulturális öntudat és származási büszkeség — s ott a "zászló ünnepe" az eskütétellel, már az elemi iskolában...! és folytathatnánk a kisebb jelentőségű emléknappokkal... Erzitek, látjátok a különbséget — hogy milyen pozitív, más ünnepek ezek!? Nem vesztett történelmi események emlegetése — hanem győzelmes büszkeségké és fontos pozitív nemzeti tényékké! Pedig ezek mind kolóniákból frissen született országok csupán...

Mit tehetnénk akkor mi! A mi ősiségünk alapján! Mennyivel mélyebb, misztikusabb, ősbibb, büszkébb ünnepeket állíthatnánk mi össze és ünnepelhetnénk meg ezerszer szívesebben és lelkesebben! De nem tettük. És ma sem tesszük. Miért? Erre más alkalommal fogok megfelelni. Most befejező rész gyanánt: tekintsünk egy kicsit a jövőbe. Hogyan lehetne nekünk igazi nemzeti ünnepeket kezdeményezni...? Pozitív — méltó — lelkeket és így történelmet formáló magyar ünnepeket — hasonlóan a többi népekhez. Amit itt elsorolok: csak gondolatok, hogy elmélkedjünk rajtuk, mi akik rettegünk magyarságunkért, de ugyanakkor álmodunk annak jövő nagyságán, mert dolgozunk érte... S aztán majd megvitatjuk szóban és írásban mindezt, hogy kikristályosodjon valami nagyon szép és nagyon nagy — mert a magyarsághoz csak ez illik! — És mert ez nekünk lehetséges! Jobban mint bárkinek! — Csak nem használtuk ki lehetőségeinket — pont idegen vezetőink évszázados ravaszága miatt — s talán éppen azért, mert tudták, hogy nekünk nagyon nagy az örökségünk és nagyon nagy ünnepeink lehetnének! — Lássuk tehát.

1. Egyik ilyen nemzeti ünnepünk lenne pl. a szumér-magyar azonosságot idéző nap, — melynek központi gondolatát AZ ŐSISÉG ÜNNEPE kifejezés adná vissza a legjobban. Ennek az ünnepnek a lényege ugyanis az

volna, hogy a nemzet egésze minden évben öntudatosan és büszkén megélje ezáltal kifelé is fönnen és dicsőségesen hirdesse — azt aényt, hogy nincs a földkerekeségen még egy olyan ősiséggel és ősi történelemmel rendelkező nép mint a magyar!

Mert ősi nép: vagyunk! Nagyon ősi nép — nagyon ősi történelemmel! — És semmiképen nem vagyunk holmi kóbor férgenek véletlen összecsődülése — amely minden kultúr-értékét, meg nyelvét is, úgy lopkodta össze vándorútjának szomszédaitól — s amelyet azután az európai kultúrának sikerült mégis nagynehezen és csupa irgalomból a mai napig életben tartani... Ahogy azt — végső és 'meztelen kielemezésben — írták és írják még "magyar" iskolai történelem-könyveink is, de nagy történelmi munkáink és kor-regényeink is az utolsó száz esztendő időközében — idegen sugalmazást követve, idegen érdekeket szolgálva és idegen elnyomó erőktől kényszerítve — még ma is...!

Ősi nép vagyunk tehát! Jobban mint bárki más ezen a világon! — ősi nép, akinek őstörténelme: eszközök és ékszerek művészi alkotásaiban — szobrászatban — építészetben — és eredeti írásművekben megtestesülve és kifejezve fönmaradt a mai napig — messze évezredek ősiségéből...! — Egyetlen nép nem rendelkezik a világon ilyen eredeti dokumentációkban testet-öltött és kifejezett

őstörténetemmel — csak mi magyarok!

Kezdjük érezni, hogy milyen egészen más levegő és szellem árad a nemzet szívébe-lelkébe az ilyenfajta ünnepekből és ünnep-lésekből?! Egészen más mint egy október hatodikai gyászünnep letargiájából — mely egyébként is egy egészen közeli esemény idézése csupán... De egészen más mint egy március tizenötökei ünneplése is — mely csupán "egy" szabadságharcunk emlékét ül. kezdetét idézi, annyi másik mellett, s mely a végén nem is sikerült... Azonkívül szintén közeli eseményre vonatkozik — és így azt a látszatot és véleményt kelti a világ népeiben, mintha mi is egy múlt századbeli fiatal nemzet lennénk — éppenséggel egy német kolónia függetlenné válásából — mint ahogy az annyi új ország-alakulás esetében történt a múlt században... És úgy is idézzük ezt a nem sikerült kísérletet, következetesen, hogy "a" szabadságharc... ahogy a múlt században alakult országok beszélnek "a" függetlenségi harcukról...

Jóllehet — magábanvéve — nem tartozik az ősiség ünnepének a lényegéhez, hogy tulajdonképpen a világ melyik pontján alakult ki és indult el nagy útjára a tévesen szumer-nak nevezett nép és kultúra — mely a Kr. e. ötödik és második évezred között a világ különböző tájain élte virág-korát — s melynek egy erőteljes hajtása végül is meggyö-

kerezett a Kárpátok mindig magyar-lakta ősi medencéiben — de az igenis az évenkénti megünneplés egyik legfontosabb részét fogja alkotni, hogy publikáljuk folyóiratokban és főképpen a Magyar Történelmi Szemlében a legutolsó év kutatásainak eredményeit: ennek a csodálatos népnek az eredete, további története, stb. körül — hogy lassan minél kevesebb úr és hézag maradjon, és minél teljesebb fény derüljön dicsőséges őstörténelmünk hosszú vándorútjának részleteire...

Vagyis Magyarországon — végre valahára — egy egész tudós gárdának kell majd léteznie és dolgoznia: ennek az ősiségnek a kutatására és a részletek tisztázására... Hiszen borzasztó fontos és nagyszerű tényekről van szó — magyar és általános emberi szempont-tól egyaránt. — És akkor majd — végre valahára — egészen másképpen fognak reánk tekinteni a világ többi népei is — pontosan ilyen autentikusan és mélyen ősi ünnepeink és ünnepléseink visszhangjaként. Hiszen egy népet a többiek abból ítélnek meg, és abból tudnak megítélni, hogy milyen öntudattal rendelkezik maga felől — hogyan ír és nyilatkozik következetesen magáról — s milyen nemzeti ünnepekben fejezi ki mi-voltát és ősi értékeit...

Ilyen nemzeti ünnepek kellene nekünk! — Melyek végre igazi nemzeti öntudatot nevelnek kicsiben-nagyban egyaránt — büsz-

ke fiatalságot faragnak a felnövekvő nemzedékből — és robbanó élni-akarással telítik a magyarság minden tagját! Egyetlen népnek sincs ezen a téren olyan lehetősége mint nekünk magyaroknak... Rajta, előre tehát!

2. Másik nemzeti ünnepünk lehetne **pl. AZ ÍRÁS ÉS A TUDÁS** napja — idegen szóval kifejezve: a kultúra ünnepe. — Ennek lényege az volna, hogy a nemzet minden évben megemlékezzen, büszkén, hogy a mi népünk, vagyis annak ősei, voltak az írás és ezáltal a művelődés elindítói, fejlesztői és terjesztői — legalább is a jelen emberiség keretében és annak számára. — Vagyis a mi nyelvünkön — és a mi találékonyságunk folytán — íródtak le az első szavak — az első költemények — az első szerződések és okiratok — az első tudományos gondolatok — az első törvényhozás — az első vallásos és erkölcsi elvek és gondolatok... Minden más nép csak ebből merítve és ebből kiindulva épített tovább — és írását is innen alakította ki a saját használatára... Ahogy azt olyan tömören és kihangsúlyozottan fejezi ki a kutató és író Kramer, amikor erre vonatkozó könyvének ezt a címet adja: "A történelem Szumérban kezdődik..."

Értjük és érezzük mindennek fölmérhetetlen nagyszerűségét, dicsőségét és örömét?! Érezzük, milyen más és új szellem és levegő árad az ilyen ünnepekből felénk, a magyarság felé?! — Nincsen a világnak még egy

olyan népe, mely ősi nyelvi, történelmi, tudományos, szépirodalmi és vallás-erkölcsi kincseit sokezeréves eredeti cseréptáblákról olvashatná le — és nem holmi pár százéves 1 kéziratok **másolataiból**, mint pl. a zsidók. Nekünk százvezrekre menő **eredeti** cseréptáblák összefüggő szövegei állnak rendelkezésünkre — még nem is sejtve, hegy mennyi sok meglepetést tartogatnak a tudósok és mindannyiunk számára a még le nem olvasott táblák tömegei...

Mindehhez hozzátehetjük még azt is, hogy idegenek voltak mind, akik kiásták és kiértékeltek mindezt számunkra — hogy senki még véletlenül se mondhatta, hogy a magyarság akár csak egy grammat vagy centimétert is a maga érdeke felé hajlított.. Nem! Idegen népek és azok tudósai áldoztak ezeket dollárokbán és fontokban — áldoztak évtizedekig tartó verejtekes ásatási munkákat — és újabb évtizedekig tartó fejtörő munkát, hogy mindent napvilágra hozzanak és megfejtssenek számunkra...! És mindezt áhitatos kegyelettel és vigyázattal, hogy lehetőleg egy darabka se vesszen el, mert hiszen az emberiség kultúrájának első és alapvető kincseiről van itt szó...

Mert óriási valamit jelent az írás és a művelődés elindulása és szétáradása! — Ez az a nagy valami tehát, amit mi magyarok meg kell hogy ünnepeljünk minden észten-

dőben! — Milyen más tudat és erő árad ebből az ünnepből mint egy október hatodikai — vagy akár a Szent István napi megemlékezésből... Mert ez utóbbi is, végeredményben, közeli egyezéres eseményekre vonatkozik csupán — eseményekre, melyeket nagyon meg, kell kérdőjeleznünk, mihelyt egy kicsit is őszintén és elfogulatlan analízis keretében kezdjük azokat szemügyre venni és kiértékelni... Mielőtt ugyanis Szent István szokásos fölmagasztalásába kezdene bárki: először a pokol fenekére kell gyalázni a dicsőséges magyar multat és népet... Mert csak így van lehetőség arra, hogy "nagygyá" fűjjük mindazt, amit állítólag csinált és alkotott Szent István — amit állítólag adott a magyarságnak — melynek így megelőzőleg: koldusnak kellett lennie, rongyos hordának, műveletlen tömegnek, rabló és gyilkos népességnek, erkölcsi torz-szülöttnek... Pontosan úgy, ahogy azt "magyar" iskolai történelemkönyveink festegették és festegetik gyermekeink ártatlan szívébe-lelkébe, amikor e kort akarják jellemezni és kiértékelni — vagy ahogy azt a kor-regények és a nagy történelmi munkák is igyekeznek minél erősebb színekkel ecsetelni a felnőtt társadalom számára... — Azonban kérdem: ha véletlenül nem így állna a kérdés a magyarság ezer körüli kultúr-állapotát illetőleg — és nem így állt — akkor ugyan mit adhatott olyan.

sokat és olyan nagyot Szent István a magyar nemzetnek...?! — Vagyis: a szentistváni kor — és az ősi magyarság ténye között — van egy szörnyű komplexum — egy össze nem egyeztethető válaszút — amelyet egyszer irgalmatlanul el kell intézni a magyar történelemben — és pedig az igazság és az őszinteség javára — a magyar őstörténelem igazságának a javára...!!!

Minden bizonnyal ebből a ki nem bogozott sejteleből és szorongásból — ebből a be nem vallott félelemből és félreértésből — ered annyi, főleg egyházi személynek, az az állásfoglalása, hogy a szumerológiát gyökerében el kell fojtani, mert az kereszténység-ellenes... Mert sejtik, érzik, hogy egyszer dönteni kell és le kell számolni a tényekkel — hogy azt az ezredik év körüli kort át kell újból értékelni... És ezt nem akarják — eleve nem akarják — nem tudják akarni... Mert összetévesztik a kereszténységet és annak érdekét — egy történelmi személlyel és annak a magyar történelemben véghezvitt, nem magyar érdekű apoteózisával...

E miatt a de facto fönnálló lélektani és kor-történelmi komplexum miatt dolgozom már több éve egy könyvön — melynek pont ezt a címet adtam: "A szentistváni komplexum és az ősi magyarság" — hogy az egész kérdést kellő alapoossággal, világossággal és tapintattal föltárjam, kiértékeljem és megér-

tessem mindenkivel...

Azt azonban, gondolom, máris mindannyian érzitek, hogy a magyar történelemben és történelem-szemléletben mindennek meg kell változnia — és épp azért a magyar nemzeti ünnepek kérdésében is!!! Mindennek meg kell változnia az igazság és az őszinteség irányában — a magyar őstörténet igazságának az irányában! Irgalmatlanul! Föltétlenül!

Mikor ezt kimondjuk, máris érezzük, hogyan billen minden a helyére a magyar történelemben, a magyar ősiség kérdésében — és épp azért: a magyar lelkekben...!!! Mert helyre kell — és helyre fog billenni minden erőszakos torzítás, minden kificamítás, minden idegen gyalázkodás, hazugság és minden alattomos ármány...!

Milyen más kép születik majd akkor az érintetlen magyar gyermek és ifjú lelkében önmaga és nemzete felől, amikor a történelem tanulásakor ilyen magasztosan indul el benne a magyarság-élmény...! Győzhetetlen oroszán lesz minden magyar fiatal — üstökös lesz ismét a magyarság a történelemben — mely ragyogni fog a világ egén a maga autentikus fényében — mert végre szabadon magára találhatott és magára talált — annyi vész és hazugság után...

3. Harmadik nemzeti ünnepünk lehetne pl. szkíta-magyar, hún-magyar, avar-magyar — sőt a dák-magyar és székely-magyar

azonosságot idéző nap és megemlékezés. — Ismét az ősiség ünnepe, de már közelebbről érintve a kérdést, amennyiben Európai és kárpát-medencei ősiségünkről — és a Kárpát-medencéhez való ősi jogunk kiterjesztéséről van szó: már nemzeti és államalapítási joga is!

A dák-székely kérdés alapos kidolgozása és hangoztatása azért is fontos, mert a rumán arcátlanság nem nyugszik, hanem minden erőszakossággal, hazugsággal és sulykoló propagandával ismétli és terjeszti a világon a dáko-román mesét... Már pedig a politikában a rátartiság alapvető! Mi az igazság kitartó hangoztatásával győzhetjük csak le az rumánok hazug és cselszövő rátartiságát... De soha sem: ölbetett kézzel várva az igazság magától való győzelmét... Mert szemesnek áll a világ!

Tehát állandóan világosságot és kitartó fölvilágosító propagandát kell gyakorolni európai élet-terünkben... Nincs más megoldás. — Ez ma alapvető fontosságú: jogunk és fennmaradásunk szempontjából. De meg is van hozzá minden alapunk és lehetőségünk. — Ezért akarták és akarják megakadályozni ellenségeink minden ősiségünkre vonatkozó tanulmányozást, publikációt és tevékenységet — azelőtt a pán-germán — ma a pán-szláv vagy pán-orosz célkitűzésből kiindulva... Letiltva és megakadályozva mindent, ami náluk

ősibb jogokra ad alapot...!!! Élet-halál küz/delemlől van szó ebben a kérdésben értsük meg végre-valahára mindannyian — az árulók pedig vesszenek, mert tudatosan az ellenség malmára hajtják a vizet...

Egyik nagyon fontos pozitív ténye lenne ennek az ünneplésnek: publikálni minden évben az utolsó időköz kutatásait és eredményeit a szittyák, hunok, avarok, stb. történelmére, kultúrájára, kiterjeszkedésére és a bennünk való fönnmaradásukra vagy más népekbe való beolvadásukra vonatkozólag... — Alapvetően idetartozik kimutatni és földolgozni: mit is adtak a szittyák, hunok és avarok az európai népeknek kultúra terén — nyelvi, művészeti, politikai, stb. téren — és egyáltalán milyen műveltséggel rendelkeztek európai és kárpátmedencei életterükben...

Vagyis: véget kell vetni annak az utálatos, politikai és gyűlölködési tendenciából irt történelemnek, mellyel az európaiak befekettítették magyar-rokon népeinket — s amely még mindig folyik pl. a hünokra vonatkozó történelmi munkákban és filmekben is, és az avarokra vonatkozólag a szlávok között... Mindezt az egykorú népek a maguk törpe ségének a palástolására költötték — de ugyanabból az okból kifolyólag folytatják ma is. —r. Itt is áll: helyre kell billenteni az igazságot a magyar-rokon népek európai ősi ségének és műveltségének a terén... De persze

mindezt csak komoly munkával lehet megcsinálni — és szabad munkával! Kutatással, kiértékeléssel, földolgozással és publikálásal... Vagyis ismét ott vagyunk, hogy: tudós gárdára van szüksége a magyarságnak...!!! Ez hiányzik — mialatt az idő, a politika, a hazugság és az ármány mérföldes csizmákban rohan...

Ennek az ünneplésnek másik fontos tartalmi ténye lenne annak évenkénti tudományos kutatása, földolgozása és publikálása, hogy az európai térség népei milyen mértékben szittyá, hún vagy avar keverékek: fajuk, lelkületük, népművészetük, stb. terén — vagyis mennyiben magyar-rokon népek... A bajoroktól, osztrákoktól, morvaktól, szlovákoktól, horvátoktól és az ukránoktól kezdve — a délorosz térség valamennyi népességéig egészen az Uraiiig — minden tele van rokon vérrrel... De nem tudják — nem is akarják tudni — mert tele vannak a turáni népek alacsony-rendűségének az állandó majszolásával és hazugságával. Azonban — amint azt az előző bekezdésekben emiitettem — el kell juttatni őket a szittyá-hún-avar kultur-főlény tudatosítására — s akkor büszkék lesznek turáni mi-voltuk fokára — s akkor nem hiába igyekszünk tudatosítani őket egyebek felől sem. — Mindez: a jövő politika szempontjából igen fontos sőt felmérhetetlen horderejű tény és lehetőség...!

Vissza kell — mert vissza lehet — fordítani a beolvasás kérdését és tényét... A turáni népek erő-kérdésének az aktiválása után ez már nem lesz nehéz kérdés — mert érdekük lesz. — De erről a következő pontban szöveg.

Természetesen nemcsak tudományos téren van közölni való a jelen ünnep keretében — hanem az élmény-teljes és színes ünneplés terén is meg kell ülni és ki kell érezni a nagy szittyá-hún-avar rokonság vagy azonosság tényének a jelentőségét. — Ide tartozna — hogy csak morzsákat említsek — az ősi művészeti alkotások ismertetése a fiatalsággal a múzeumokban, színes kiadásokban, stb. — a közös mondavilág gyönyörű lehetőségeinek a színpadi földolgozása és előadása: élő bemutatásokban vagy filmben való földolgozása, stb. A gyermek, ifjú és felnőtt világnak el kell telni, túl kell csordulnia az örömtől és művészi élvezettől ezen a napon, hogy milyen gazdag a mi örökségünk — csupán a közeli, európai rokon népeket tekintve is — és hogy senkinek ilyen gazdag öröksége nincs Európában!

Mennyi mélység, ősiség, báj, mítosz és művészet van elrejtve mindezekben a tényekben — és vár földolgozásra, fölfedezésre az ünnepi lehetőségek keretében — és még remmit sem tettünk e téren — mert ellenségienk nem akarták — és mert az orrunknál fogva vezettek bennünket... De kezdjük el

végre valahára! Kezdjük — merjünk — és tudjunk nagyok, gadagok, hódítók és erősek lenni... Minden lehetőségünk adva van erre...T

4.) Negyedik nemzeti ünnepünk lenne a Magyar Mítosz ünnepe. — Ennek keretében főképpen két gondolatkörre kellene összpontosítani a megemlékezést:

a.) Az első gondolatkör magának a vallásos fölfogásnak alap-tényeire irányítaná figyelmét, általában — vagyis kutatná és földolgozná a legtudományosabb módon — a rendelkezésre álló sok-százezer szumer tábla alapján — hogy milyen is volt valójában ez eredeti és igazi szumer mítosz és hitvilág. Vagyis nem az átvevő szomszédos szemita népek írásából, azoknak már átalakított mítosz és hitvilágából kiindulva — ahogy eleddig jóformán csak ezt ismertük...

Hanem az eredeti mítosz és hitvilágból kiindulva kell kidolgozni a szumerok igazi vallásos elgondolását Istenről, a világmindegről, az emberről, és az emberek egymásközi erkölcsi magatartásáról... Elkezdve a teremtés mítoszával — és folytatva az életfán, a jó és rossz tényén és annak magyarázatán, a törvénynek az Istentől való érkezéséig és céljáig, stb.

Ugyanis a vallási sikra is áll — és talán arra áll a leginkább — amit Kramer könyve címéül adott: "A történelem Szumerban kez-

dődik..." Vagyis minden vallásos elgondolás, elv vagy gyakorlat: innen indult... Minden innen indult. Alakulhatott, torzulhatott, fejlődhetett később — de ettől függetlenül nem jött létre semmi a rákövetkező népek vallásos életében, semmi írásba nem kerülhetett a vallások történetében, hacsak nem ebből kiindulva... Ez volt a prototípus — az ősi és eredeti minta és alap...

Vagyis ismét ősiségünk és ősi értékeink tudatának egy kimagasló ünnepével állunk szemben — és pedig a legalapvetőbb sikon: a vallás síkján! — Ennek évenkénti megünneplése és megélése ismét csak növelni fogja magyarságunk tudatát, hogy mindig emelt fővel járjon a világ népei között, soha nem feledve hogy mennyit adott az emberiségnek — és hogy milyen tiszta és nemes valláserkölcs fölfogást és gyakorlatot mondhatott magáénak kezdettől fogva — akkor is ha az öröklő népek életében sok minden eltorzult idővel...

b.) A másik gondolatkör a gondviselés tényének a kidolgozása volna a magyar mítosz és monda-világ alapján. — Vagyis föl kell kutatni és ki kell dolgozni a legtudományosabb módon szumér és magyar mítosz és monda-világunkat abból a szempontból, hogy hogyan mutatkozik meg ott a gondviselés ténye és tudata népünk történetében következőképpen: hogyan volt népünk annak tuda-

tában és hogyan élte meg valóságosan azt, kezdettől fogva, hogy sorsa és történelme mindig az Isten kezéből indult és folyt tovább... Vagyis hogy a nagy Isten különös gondoskodása vett és vesz körül bennünket mindenkor, irányít, vezet és küld bennünket történelmünk minden útján...

Ide tartoznak az u. n. szumér népnek már ismert vagy még ismeretlen mítoszai és mondái, kezdve a teremtés mítoszával — melyekben világosan ragyog az a folytonos tudat, hogy ők az Ur-Istennel különösen kedves gyermekei — és hogy pl. ők arra vannak hivatva, hogy a tudás és a törvényhozás szent népe legyenek, stb. — Majd a vízözön után gondoljunk Nimródra, akivel már kimondottan a magyar-népek történelmének a területére lépünk. Ő volt a városokat építő nagy király — akinek leszármazottaiból indulnak útnak a hatalmas hún-magyar népek, hog" - benépesítsék Nyugatázsia hatalmas térségeit. Azután a Csodaszarvas gondviselő útmutatása elvezeti őket Keleteurópa síkságaira, majd a Kárpát-medence szépséges tájaira, mely így isteni akaratból és isteni jogon lett nekünk szánva és ajándékozva. — Gondoljunk annyi egyéb közt Isten kardjára és Emese álmára — melyek mind Isten gondviselő vezetéséről és küldetéséről beszélnek a magyarságnak, és teszik azt történelmünké... Föl tudjuk fogni, hogy milyen

öntudat, milyen erő fakad mindebből? A nemzeti sorsnak és történelemnek ilyen vallásos megéléséből?!

Amíg magyarságunk saját mítosz és monda-világából a gondviselő Istennek ezt a vezető, irányító és küldő tudatát lélegezte be szívébe-lelkébe: addig nagy és győzhetetlen volt a népek közepett... — Aztán valahol elveszett belőlünk mindez a mítikus-vallásos öntudat... Kitépdesték a szivünk-ből-lelkünk-ből erőszakosan és gyökerestül... S aztán kezdtek mást ültetgetni oda... Természetesen nem ment könnyen és gyorsan — azonban nemzedékeken keresztül kitartóan ültetgettek gyermekeink szívébe-lelkébe, hogy a magyarság múltja nem így volt — "más népeknek" mítosz és monda-világa az igaz, és épp azért azok az Istennek tulajdonképeni kedvelt gyermekei — mi pedig gonoszak voltunk, pogányok, istentelenek, erkölcstelenek, rablók és gyilkosok...! Minden oldalról ezt súgták, ezt harsogták gyermekeink szívébe-lelkébe... Míg végül is nemzeti öntudat lett ebből — bennünk: akiktől mindenki csak örökölt és kapott kincseket és vagyont, vallási sikon is...! De talán pont ezért tettek így velünk!

Amikor mindezt így leszögezzük: nemzeti tragédiánk legmélyebb gyökerénél állunk, és annak legautentikusabb hátterénél...!

De pontosan ebből nyilvánvaló, hogy mindent el kell követnünk, hogy népünk vissza-

nyerje ősi, alapvetően vallásos öntudatát! Vagyis hogy büszke tudattal vallja, hogy vallás-erkölcsi sikon is alapokat rakó ősi nép voltunk, és pedig a legnemesebb és legtisztább ősiséggel — és hogy az Ur-Istennek különösen kedvelt gyermekei voltunk mindig, ezért halmozott el bennünket olyan nagy ajándékokkal, azért irányított-vezetett bennünket történelmünk folyamán, és azért van az hogy hivatásunk és küldetésünk van ezen a világon jobban mint bárkinek...

Éz így volt — ezt így tudtuk évezredek óta — ezt így őrizték meg mítoszaink és mondáink, melyek a népi lélektannak legautentikusabb tükrei a történelem-tudományban! És ezt a tudatot nem engedjük többé kioltani szivünk-ből — ezt a tudatot mint legszentebb örökségünket fogjuk őrizni szivünk oltárán — és soha senkinek azt át nem engedjük!!!

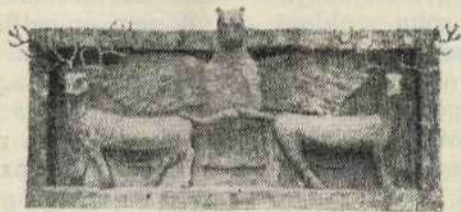
Ősiségünk ünnepei közül talán egyik sem kínál olyan színes, gazdag és magával-ragadó földolgozási és műsor-lehetőséget mint a Magyar Mítosz megemlékezése — még ha minden évben csak egy morzsácskát dolgozunk is föl, mert olyan végtelen gazdagság és lehetőség van itt kihasználatlanul...! Nincs még egy nép a földön, akinek olyan ősi, eredeti és gazdag kincstára lenne e téren mint nekünk! Milyen színpadi vagy film darabok lehetőségei állnak itt rendelkezésre! Hogyan lehetne magyarságunk lelkét tudományos és

művészi sikon egyaránt minden évben magával ragadni, izzóvá csiholni és a legragyo-
góbb jövő építésére lelkesíteni! Fölemelni a
magasságokba, hogy újból legyen ön-maga:
nagy és szent, ahogy volt régen...! Kezdjünk
gondolkodni, dolgozni, tervezni, kivitelezni,
készíteni ünnepeket és darabokat — hogy
kikristályosodjon lassan legalább egy szép-
séges és méltó alkotás! Mert ilyen mítosz-
világhoz csak méltó alkotás illik!

Végtelen lehetőségek állnak előttünk!

És a föltámadás egyetlen és biztos lehető-
sége!

Ha hétfejű sárkányokkal zárják el útja-
inkat, akkor is neki kell kezdeni, neki kell
feszülni! Mert kötelez a magyar ősiség — és
hiv a magyar jövő!

Asumir"TUR-ULLU"

az AL OBEIDI templom homlokzatán, a:
"Visszatérő Naperő" jelképe. Oroszlánfejű-sas.
két szarvas között. Legrégibb hagyomány
kincsünk mítoszi ábrázolása.

A világ világossága..

A British Múzeum "Códex Arundel 404"
jelzésű okmányában, mely "LIBER DE IN-
FANTIA SALVATORIS" címen ismert — a
következőket olvashatjuk:

(Mária szülésénél segédkező szülész nő be-
szél:)

*"amikor bementem, hogy a hajadont meg-
vizsgáljam, úgy találtam, hogy arcát az ég
felé fordította és imádkozott. Hozzá érve
mondtam neki:*

*— Mond lányom. . . nincs -e valami szeren-
csés kellemetlen érzésed, vagy nem fáj-e va-
lami. . . ?*

*ő csak folytatta imáját és mint egy sziklakő
— mozdulatlan maradt, mintha semmit sem
hallott volna. (71)*

*Amikor eljött az óra — megnyilatkozott
Isten ereje. A hajadon, aki az égre szegezve
tekintetet, mintha teljében lévő szőlőtővé vál-
tozott volna és amikor megjelent a FÉNY,
dicsérte AZT, akitől megoldatott. A gyermek-
ből sugárzott a FÉNY — éppúgy, mint a
Napból... Ez a Fény úgy született, miként
a harmat az égpől leszáll a földre.*

Acsodálkozás kábulata töltött el és elfogott a félelem, mert szemem oda szögeződött ahhoz a ragyogáshoz, mely a most született Fényből áradt... És ez a Fény egyre jobban sűrűsödött, gyermek formát vett lassan addig, míg olyanná lett, mint egy emberi csecsemő. Ékkor bátorságot vettem, lehajoltam, megfogtam, nagy vigyázattal karomba vettem és az volt a csodálatos, hogy semmi súlya nem volt, annyise mint egy újszülötté. Megvizsgáltam és láttam, hogy testén nincs nyoma a szülésnek, tiszta volt, könnyű és ragyogó. Mialatt én azon csodálkoztam, hogy nem sir, mint a többi újszülöttek, ő pislogva nézett — majd kedvesem rámmosolygott, rámnézett és a szeméből olyan nagy fényesség áradt, mintha villám lenne.

Amikor a hajadont fogtam meg — szűznek találtam Nemcsak a szülésnek nyoma nem volt, de férfi sem érintette őt soha. (73- 74- 75) ”.

így született a **VILÁG VILÁGOSSÁGA.**
A mai materializmus nyelvén úgy mondhatjuk: Az Energia **Testet öltött.**